

Lieta C-536/20

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2020. gada 22. oktobris

Iesniedzējtiesa:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lietuva)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 21. oktobris

Kasācijas sūdzības iesniedzēja:

UAB Tiketa

Citas puses kasācijas tiesvedībā:

M. Š.,

VšĮ Baltic Music

Pamatlietas priekšmets

Lieta attiecas uz strīdu saistībā ar summas, ko patērētājs samaksājis par pasākuma biļetēm, atmaksu un nemantiskā kaitējuma, kas radies, pasākumu atceļot, atlīdzināšanu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Direktīvas 2011/83 noteikumu par tirgotāja jēdzienu interpretācija; Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. panta trešā daļa

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai tirgotāja jēdziens, kas definēts Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā, ir jāsaprot kā tāds, kas nozīmē, ka personu, kura rīkojas kā starpnieks, patērētājam iegādājoties biļeti, var uzskatīt par tirgotāju, kuram ir saistoši Direktīvā 2011/83

noteiktie pienākumi, un, attiecīgi, par līgumslēdzēja pusi pirkuma līgumā vai pakalpojumu sniegšanas līgumā, pret kuru patērētājs var iesniegt sūdzību vai celt prasību?

1.1. Vai, interpretējot Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā definēto tirgotāja jēdzienu, ir nozīme tam, vai persona, kura, patērētājam iegādājoties biļeti, darbojas kā starpnieks, pirms patērētājs ir uzņēmies distances līguma saistības, ir skaidrā un labi saprotamā veidā šim patērētājam sniegusi visu informāciju par galveno tirgotāju, kā tas ir paredzēts Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktā?

1.2. Vai jāuzskata, ka starpniecības fakts ir nodots atklātībā gadījumā, kad persona, kura ir iesaistīta biļetes iegādes procesā, pirms patērētājs ir uzņēmies distances līguma saistības, ir norādījusi galvenā tirgotāja nosaukumu un juridisko formu, kā arī informāciju, ka galvenais tirgotājs uzņemas visu atbildību par pasākumu, tā kvalitāti un saturu, kā arī šajā saistībā sniegto informāciju, un norāda, ka tā darbojas vienīgi kā biļešu izplatītājs un ir oficiālais komercaģents?

1.3. Vai Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā definētais tirgotāja jēdziens ir jāsaprot tādējādi, ka, ņemot vērā divpusējo pakalpojumu (biļešu izplatīšana un pasākuma organizēšana), tiesiskās attiecības starp līgumslēdzēja pusēm, gan biļešu pārdevēju, gan pasākuma organizētāju var uzskatīt par tirgotājiem, proti, līgumslēdzēja pusēm patērētāja līgumā?

2. Vai prasība sniegt informāciju un minēto informāciju padarīt pieejamu patērētājam vienkāršā un skaidri saprotamā valodā, kā tas ir noteikts Direktīvas 2011/83 8. panta 1. punktā, ir jāsaprot un jāpiemēro tādējādi, ka pienākums informēt patērētāju tiek uzskatīts par pienācīgi izpildītu tad, ja šāda informācija ir sniegta starpnieka noteikumos par pakalpojumu sniegšanu, kas patērētājam ir pieejama tīmekļa vietnē tiketa.lt, pirms patērētājs veic maksājumu, tam apstiprinot, ka viņš ir iepazinies ar starpnieka noteikumiem par pakalpojuma sniegšanu un aņemas tos ievērot kā daļu no darījuma noteikumiem, kas tiks noslēgts, izmantojot tā saukto “klikšķis-nosūtīts” (*click-wrap*) vienošanos, proti, aktīvi atzīmējot īpašu aili tiešsaistes sistēmā un noklikšķinot uz īpašu saiti?

2.1. Vai, interpretējot un piemērojot šo prasību, ir nozīme tam, ka šī informācija netiek sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja un ka nav vēlāka apstiprinājuma par līgumu, kurā būtu ietverta visa atbilstoši Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktam nepieciešamā informācija uz pastāvīga informācijas nesēja, kā tas ir pieprasīts Direktīvas 2011/83 8. panta 7. punktā?

2.2. Vai saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 5. punktu informācija, kas ir sniegta starpnieka noteikumos par pakalpojuma sniegšanu, ir distances līguma neatņemama daļa, neatkarīgi no tā, ka šī informācija nav sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja un/vai ka nav vēlāka apstiprinājuma par līgumu uz pastāvīga informācijas nesēja?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā – “LESD”) 169. pants.

Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 38. pants

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (turpmāk tekstā – “Direktīva 2011/83”) 1. pants, 2. panta 2. punkts, 6. panta 1. punkta c) un d) apakšpunkts un 6. panta 5. punkts, 8. panta 1. punkts un 8. panta 7. punkta a) apakšpunkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”), 2. panta b) punkts.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Lietuvas Republikas Civilkodekss (turpmāk tekstā – “Civilkodekss”).

6.228¹. panta (“Patērētāja līguma jēdziens un citi jēdzieni”) 3. punkts:

“3. “Uzņēmējs” ir fiziska vai juridiska persona vai cita vienība vai iestāde, kas vēlas noslēgt vai noslēdz līgumus nolūkos, kas ir saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju, tostarp personas, kuras darbojas uzņēmēja labā vai uzdevumā. Juridisku personu var uzskatīt par uzņēmēju neatkarīgi no tā dibinātāju juridiskās formas.”

2.133. pants (“Komercaģenta noslēgta darījuma tiesiskās sekas”):

1. *Kādas personas (komercāģents) citas personas (principāls) vārdā noslēgts darījums, atklājot pārstāvniecības faktu un nepārsniedzot uzticētās tiesības, tieši rada, groza un atceļ principāla civiltiesības un pienākumus.*
2. *Komercaģenta tiesības var secināt arī no apstākļiem, kādos komercāģents rīkojas (pārdevējs mazumtirdzniecībā, kasieris, etc.). Gadījumā, ja personas rīcība trešajām pusēm rada pamatotu iemeslu uzskatīt, ka tā, rīkojoties kā principāls, ir iecēlusi citu personu par tās komercāģentu, līgumi, kurus šī persona ir noslēgusi principāla vārdā, ir saistoši principālam.*
3. *Gadījumā, ja, noslēdzot darījumu, komercāģents nav sniedzis informāciju, ka viņš darbojas principāla vārdā un interesēs, principāls iegūst tiesības un uzņemas no darījuma izrietošās saistības vienīgi tad, ja otra darījuma puse*

no tā noslēgšanas apstākļiem varēja saprast, ka šis darījums ir noslēgts ar komercaģentu, vai arī, ja personas, ar kuru darījums tika noslēgts, identitāte šai līgumslēdzēja pusei nebija svarīga.

[..]”

Lietuvas Republikas Patērētāju tiesību aizsardzības likuma (šajā lietā piemērojamā redakcija ir tā, kas bija spēkā laikā no 2017. gada 11. novembra līdz 2018. gada 1. augustam; turpmāk tekstā – “Patērētāju tiesību aizsardzības likums”) 2. panta (“Šī likuma galvenie jēdzieni”) 24. punkts:

“24. “Uzņēmējs” ir fiziska vai juridiska persona vai cita vienība vai iestāde, kas vēlas noslēgt vai noslēdz līgumus nolūkos, kas ir saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju, tostarp personas, kuras darbojas uzņēmēja labā vai uzdevumā. Juridisku personu var uzskatīt par uzņēmēju neatkarīgi no tā dibinātāju juridiskās formas.”

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Prasītājs M. Š. tiešsaistē no uzņēmuma *Tiketa* iegādājās biļetes uz izrādi, kuru organizēja *Baltic Music* (turpmāk tekstā – “pasākuma organizētājs”). *Tiketa* nodarbojas ar biļešu izplatīšanu uz trešo personu organizētiem pasākumiem (koncertiem, izrādēm un citiem pasākumiem). *Tiketa* pats nenodarbojas ar pasākumu organizēšanu.
- 2 *Tiketa* tīmekļa vietnē bija ievietota informācija, ka pasākumu organizē *Baltic Music* un ka *Baltic Music* ir pasākuma organizētājs, kurš uzņemas pilnu atbildību par pasākumu, tā kvalitāti un saturu, kā arī par jebkuru informāciju, kas sniegta saistībā ar pasākumu. Pats *Tiketa* tika norādīts kā biļešu izplatītājs, kurš rīkojas kā pilnvarots komercaģents (“atsiskleides tarpininkas”; burtiski “pilnvarots starpnieks”) (lai gan valsts tiesībās gadījumos, kad līgums tiek noslēgts citas personas vārdā vai labā, parasti tiek lietots jēdziens “atstovas” (komercaģents)).
- 3 Informācijā par pasākumu, kas bija publiski pieejama, nebija minēts nekas vairāk attiecībā uz to, kas ir līgumslēdzēja puse vai arī par biļešu cenas atmaksāšanas procedūru gadījumā, ja pasākums tiktu atcelts. Informācija par pakalpojuma sniedzēju un biļešu cenas atmaksāšanu ir sniegta noteikumos par pakalpojumu sniegšanu, kas publicēti *Tiketa* tīmekļa vietnē. Ne šie noteikumi, ne noslēgtā līguma apstiprināšana, kurā būtu ietverta šajos noteikumos norādītā informācija, netika patērētājam darīti zināmi uz pastāvīga informācijas nesēja. Biļetē, kas tika izveidota, tiklīdz patērētājs par to bija samaksājis, gan bija iekļauta daļa no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanu (tostarp informācija par to, ka pasākuma atcelšanas gadījumā pasākuma organizētājs uzņemas pilnu atbildību par biļešu cenas atmaksāšanu).
- 4 Kad M. Š. ieradās pasākumā, viņš uzzināja, ka tas nenotiks. Līdz ar to viņš iesniedza sūdzību *Tiketa* un pieprasīja atmaksāt biļetes cenu, kā arī radušos

transporta izdevumus, un atlīdzināt nemateriālo kaitējumu. *Tiketa* atbildēja, ka neatbild par pasākuma atcelšanu un ieteica patērētājam sazināties ar *Baltic Music*. Pēdējā minētā sūdzību pilnībā ignorēja.

- 5 M. Š. tādējādi cēla prasību un pieprasīja, lai atbildētājiem *Tiketa* un *Baltic Music* tiktu solidāri piespriests samaksāt kompensāciju par radītajiem materiālajiem zaudējumiem un nemateriālo kaitējumu. Pirmās instances tiesa daļēji apmierināja prasību un piesprieda prasītājam daļu no summām, ko tas bija pieprasījis no uzņēmuma *Tiketa*. *Tiketa* neveiksmīgi cēla apelācijas sūdzību. Tad *Tiketa* iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā [*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*; Lietuvas Augstākā tiesa].

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 6 *Tiketa* apgalvo, ka tā ir pilnvarots komercaģents, kurš sniedz biļešu izplatīšanas pakalpojumus pasākuma organizētāja vārdā. Tas apgalvo, ka biļešu iegāde ir jāklasificē kā līguma noslēgšana starp M. Š. un pasākuma organizētāju un ka līguma noslēgšanas brīdī tas – *Tiketa* – pārstāv pasākuma organizētāju. *Tiketa* uzskata, ka neatbild par nekādiem ar pasākumu saistītiem apstākļiem, tostarp tā atcelšanu.
- 7 Turklāt *Tiketa* uzskata, ka ir izpildījis pienākumu informēt patērētāju, sniedzot informāciju tiešsaistē publicētajos noteikumos par pakalpojumu sniegšanu. Pirms maksājuma veikšanas patērētājs apstiprina, ka viņš ir iepazinies ar noteikumiem un apņemas tos ievērot kā daļu no darījuma noteikumiem, kas noslēgts, izmantojot tā saukto “klikšķis-nosūtīts” (*click-wrap*) vienošanos, proti, aktīvi atzīmējot īpašu aili tiešsaistes sistēmā un noklikšķinot uz īpašu saiti.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 8 Šai palātai ir jautājumi par a) tirgotāja jēdziena interpretāciju un b) tirgotāja pienākuma informēt patērētāju izpildi.

Tirgotāja jēdziena interpretācija

- 9 Šī tiesvedība attiecas uz jautājumu, kas būtu jāuzskata par pienācīgu tiesisko attiecību starp līgumslēdzēja pusēm klasifikāciju, starpnieka tiesisko statusu un tā pienākumiem pret patērētāju.
- 10 Savā judikatūrā Tiesa ir izskaidrojusi, ka jēdziens “tirgotājs” ir jāsaprot īpaši plaši kā tāds, kas attiecas uz jebkuru fizisku vai juridisku personu, ja tās veic darbību pret atlīdzību (spriedums, 2018. gada 4. oktobris, *Kamenova*, C-105/17, EU:C:2018:808, 30. punkts). Arī valsts tiesas, izskatot lietu, ir pamatojušās uz jēdziena “tirgotājs” plašu interpretāciju.

- 11 Šai palātai ir šaubas par to, vai tirgotāja definīcija attiecas gan uz uzņēmēju, kurš rīkojas savā vārdā un kas tiek uzskatīts par līgumiski saistītu saskaņā ar valsts līgumtiesībām, gan personu, kura rīkojas citas personas uzdevumā, kura parasti netiek uzskatīta par līgumslēdzēju pusi. Salīdzinot vairākas Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta valodu redakcijas (angļu, franču, vācu un lietuviešu valodā), rodas pamatotas šaubas attiecībā uz tirgotāja jēdziena tulkojumu lietuviešu valodā (lietuviski “*įskaitant kiekvieną kitą asmenį*” [burtiski: “*ar jebkuru citu personu*”]), un angļiski “*including through any other person*”) un tā pareizu transponēšanu. To ņemot vērā, iesniedzējtiesa uzskata, ka dažādu valodu redakciju salīdzinošā analīze neļauj noteikt precīzu tirgotāja jēdziena piemērojamības apmēru.
- 12 Atbilstoši sistemātiskai un teleoloģiskai autonoma ES tiesību jēdziena interpretācijai augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzības mērķis (LESD 169. pants, Hartas 38. pants, Direktīvas 2011/83 1. pants) paredz, ka starpnieku darījumā arī var uzskatīt par tirgotāju. Tiesa šo iespēju neizslēdz arī tās judikatūrā.
- 13 Interpretējot tirgotāja jēdzienu plašākā patērētāju tiesību aizsardzības kontekstā, Tiesa ir nospriedusi, ka jēdziens “tirgotājs”, kas definēts gan Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta b) punktā, gan Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punktā, ir jāinterpretē vienveidīgi. Lai persona tiktu uzskatīta par tirgotāju Direktīvas 2011/83 2. panta 2. punkta izpratnē, fiziskai vai juridiskai personai ir jādarbojas “nolūkos, kas ir saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju” vai tirgotāja vārdā vai uzdevumā (spriedums, 2018. gada 4. oktobris, *Kamenova*, C-105/17, EU:C:2018:808, 29. un 36. punkts; spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, C-59/12, EU:C:2013:634, 36. un 37. punkts).
- 14 Negodīgas komercprakses direktīvas 2. panta b) punktā sniegtā definīcija liek uzskatīt, ka tirgotājs, kurš darbojas savā vārdā, un persona, kura darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā, ir dažādas vienības, kuras abas ietilpst “tirgotāja” definīcijā. Tādējādi minētā Tiesas judikatūra sniedz pamatu uzskatam, ka Direktīvas 2011/83 *ratione personae* ietvars aptver gan personu, kas darbojas nolūkos, kas ir saistīti ar tās pašas komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju, gan personu, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā.
- 15 Vienlaicīgi šai palātai ir šaubas par to, vai tirgotāja jēdziena interpretācija ir jāsaista ar aģenta pilnvarojumu. Direktīvas 2011/83 6. pantā ir paredzēts, ka, pirms patērētājs ir uzņēmies distances līguma saistības, tirgotājs skaidrā un saprotamā veidā patērētājam sniedz informāciju par, tostarp, tā tirgotāja adresi un identitāti, kura uzdevumā viņš darbojas, un uzņēmuma, kurā patērētājs var vērsties ar sūdzībām, ģeogrāfisko adresi. Tas rada šādu pamatotu jautājumu: vai tirgotāja jēdziena interpretācijai ir nozīme tam, vai persona, kura darbojas tirgotāja vārdā un uzdevumā, ir patērētājam sniegusi šo informāciju par galveno tirgotāju? Citiem vārdiem sakot, vai patērētājs (vai pircējs) var iesniegt sūdzību par starpnieku, pamatojoties uz patērētāja līgumu, vienīgi gadījumā, kad pēdējais minētais nav pienācīgi norādījis faktu, ka tas darbojas kā komercaģents, un ir sniedzis patērētājam nepareizu priekšstatu, ka starpnieks darbojas kā attiecīgo preču

tirgotājs-īpašnieks (līgumslēdzēja puse patērētāja līgumā)? (šādu nostāju Tiesa pieņēma tās spriedumā, 2016. gada 9. novembris, *Wathelet*, C-149/15, EU:C:2016:840; skat. tā 34. punktu).

- 16 Šī palāta arī uzdod jautājumu, vai tiesiskās attiecības, kas ir radušās starp diviem lietas dalībniekiem, var tikt klasificētas kā divpusēja pakalpojuma sniegšana (biļešu izplatīšana un pasākuma organizēšana), proti, ka gan biļešu pārdevēju, gan pasākuma organizētāju var uzskatīt par tirgotājiem, proti, līgumslēdzēja pusēm patērētāja līgumā. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šādā gadījumā tiesiskās attiecības starp pircēju, biļešu pārdevēju un organizētāju ir jāklasificē kā tādas, kas ietver divus līgumus: 1) līgumu par pakalpojumiem starp biļešu pircēju (patērētāju) un pasākuma organizētāju, kas noslēgts ar komercaģenta (*Tiketa*) palīdzību, organizētājam apņēmoties sarīkot pasākumu atbilstoši biļetē paredzētajiem nosacījumiem; un 2) līgumu starp starpnieku (*Tiketa*) un biļešu pircēju, saskaņā ar kuru *Tiketa* pārdod biļetes pircējam un apņemas sniegt Direktīvas 2011/83 6. pantā uzskaitīto informāciju.

Tirgotāja pienākuma informēt patērētāju izpilde

- 17 Šai palātai ir arī šaubas par to, kā Direktīvā 2011/83 tirgotājam noteiktā pienākuma informēt patērētāju izpilde ietekmē līgumslēdzēja pušu attiecību juridisko klasifikāciju, un vai pienākuma informēt patērētāju pienācīga izpilde visos gadījumos ir nesaraucami saistīta ar prasību, ka apstiprinājums par līgumu un informācija pirms līguma noslēgšanas patērētājam ir jāsniedz uz pastāvīga informācijas nesēja.
- 18 Ir jāpieņem, ka informēšanas pienākums ir izpildīts pienācīgi, ja 1) ir sniegta visa Direktīvas 2011/83 6. panta 1) punkta a)-t) apakšpunktā uzskaitītā informācija un 2) šī informācija ir sniegta skaidrā un labi saprotamā veidā. Tā kā informācijā par pasākumu, kas bija publiski pieejama *Tiketa* tīmekļa vietnē, bija ietverta vienīgi daļa no pieprasītās informācijas, rodas jautājums par to, vai, nolūkā nodrošināt efektīvu patērētāju tiesību aizsardzību, pietiek ar to, ka pirms distances līguma noslēgšanas tirgotājs detalizētu informāciju, tostarp informāciju par pakalpojumu sniedzēju un biļešu cenas atmaksāšanu, sniedz vienīgi noteikumos par pakalpojumu sniegšanu.
- 19 Šāda veida informācijas sniegšana pirms līguma noslēgšanas rada arī jautājumu par tā atbilstību pārskatāmības prasībai. Pārskatāmības pienākumu veido divas būtiskas dimensijas: skaidrība, kas jāattiecinā uz ārējo formulējumu, kādā informācija tiek pasniegta patērētājam, un, tāpat, uz tās lasāmību un atpazīstamību vidē, kurā notiek darījums; un saprotamība, kas ir attiecināma uz informācijas specifisko saturu, ar kuru patērētājs ir jāinformē par viņa izvēles juridiskajām sekām (skat. ģenerālvokāta Dž. Pitruccellas [*G. Pitruzzella*] secinājumus, 2019. gada 28. februāris, *Amazon EU*, C-649/17, EU:C:2019:165, 107. punkts).
- 20 Šajā saistībā šai palātai rodas pamatots jautājums, vai informācijas par biļešu cenas atmaksāšanu sniegšana noteikumos par pakalpojumu sniegšanu ir jāuzskata

par pienācīgu veidu, lai nodrošinātu, ka patērētājs nepārprotami saprot, kura persona ir noslēgtā līguma puse, un pret kuru viņš var vērst sūdzību vai celt prasību līguma neapmierinošas izpildes gadījumā.

- 21 Turklāt šajā tiesvedībā nav ticis pierādīts, ka šī informācija būtu sniegta uz pastāvīga informācijas nesēja, un nav vēlāka apstiprinājuma par līgumu, kurā būtu ietverta visa informācija, kam saskaņā ar Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktu ir jābūt sniegtai uz pastāvīga informācijas nesēja.
- 22 Saskaņā ar Tiesas judikatūru “pastāvīga informācijas nesēja” jēdziens attiecas uz jebkuru instrumentu, kurš dod iespēju maksājumu pakalpojumu lietotājam uzglabāt informāciju, kas adresēta personīgi viņam, tā, lai tā būtu pieejama turpmākai atsaucei par informēšanas nolūkam atbilstīgu laikposmu un ļautu neizmainītā veidā atveidot uzglabāto informāciju (spriedums, 2017. gada 25. janvāris, *BAWAG*, C-375/15, EU:C:2017:38, 40. punkts).
- 23 Saskaņā ar Tiesas judikatūru pastāvīgam informācijas nesējam ir jānodrošina patērētājam Direktīvas 2011/83 6. panta 1. punktā norādītā informācija, lai vajadzības gadījumā ļautu viņam īstenot savas tiesības. Vienīgi informācijas sniegšana uzņēmēja tīmekļa vietnē neatbilst pastāvīga informācijas nesēja prasībām (skat. spriedumus, 2012. gada 5. jūlijs, *Content Services*, C-49/11, EU:C:2012:419, 42.-44. punkts, un 2016. gada 9. novembris, *Home Credit Slovakia*, C-42/15, EU:C:2016:842, 35. punkts).
- 24 Visbeidzot, šī palāta vēlas noteikt, vai Direktīvas 2011/83 6. panta 5. punkta noteikums sniedz pamatu uzskatam, ka *UAB Tiketa* tīmekļa vietnē publicētie noteikumi par pakalpojumu sniegšanu kļūst par distances līguma neatņemamu sastāvdaļu un, līdz ar to, vai šo noteikumu normas var uzskatīt par taisnīgām vienīgi tad, ja tajās sniegtā informācija patērētājam ir darīta zināma uz pastāvīga informācijas nesēja.